

**Таємниця Темних Вод.
Таємниця Темних Вод**

КУПИТИ

В одному селищі поблизу боліт живе з бабусею дівчинка Оріся. Відмінницю, тишко, її поважають у школі за те, що завжди дає списати. Усе змінюється, відколи її мама повертається додому й починає опікуватися донькою, навіть до школи її за руку водити. Оріся, яка й без того не мала друзів, стає об'єктом насмішок. Мамина гіперопіка, кпини від однокласників і млосна самотність заводять дівчинку в глиб боліт, де не ходять люди

The illustration depicts a magical underwater scene. A young woman with long, flowing blonde hair and blue eyes is shown from the chest up, reaching down with her hands towards a man. She has a purple headband and a purple sleeve. The man, with dark hair and a crown of white and pink flowers, is lying on his back, looking up at her. He wears a dark blue tunic with a red and white geometric pattern on the shoulder. The background is a deep blue-green, filled with large, dark green lily pads, various green plants, and small silver fish swimming around. Sparkling light effects are scattered throughout the scene.

Таня Гуг

ТАЄМНИЦЯ ТЕМНИХ ВОД

ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

Таня Гуд
ТАЄМНИЦЯ ТЕМНИХ ВОД
Серія «Сторінка за сторінкою»

Усі права застережено.

В одному селищі поблизу боліт живе з бабусею дівчинка Оріся. У неї немає друзів, але в школі її поважають за те, що завжди дає списати. Це влаштовує дівчинку, аж поки додому не повертається її мама. Та починає надміру опікуватися донькою: навіть до школи за руку водити. Оріся, яка й без того не мала друзів, стає об'єктом насмішок. Мамина гіперопіка, кпини від однокласників і млосна самотність заводять дівчинку в глиб боліт, де не ходять люди... А де живе Болотяниця — красива й небезпечна головна героїня бабусиних легенд. Саме її й зустрічає Оріся на болоті. Та жаліється на своє нудне підводне життя, а дівчинка — на свої прикроці з мамою та у школі. А що, як їм помінятися місцями?

Фантастична міфологічна повість, сповнена любові до українських легенд, що стане цікавою дітям для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

© Таня Гуд, текст, 2024
© Шевела А. О., ілюстрації, 2024
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

РОЗДІЛ 1

Орися

Селище, що мало назву Темні Води, годі було знайти на мапі. І не дивно. Така величезна кількість боліт могла стерти будь-яку згадку не лише про загублену у вогкому ґрунті й водах людину, а й про ціле поселення. Болота вміли берегти таємниці. Проте місцеві легенди лише ширилися, обростали новими подробицями, ставали дедалі правдоподібнішими.

Орися чула їх змалечку. Бабуся повсякчас розповідала, що поміж боліт і лісів Темних Вод живуть істоти, яких треба уникати. Мавки мешкають у густих хащах і на загублених стежках. Лісовик — у глушині. Русалки й Водяник — ближче до озера, що ще не заболотилося. Відьма живе в хатині на дні. Болотяник — у самісінькому центрі боліт. Подейкували, що то страшний дід, з голови до ніг зарослий шерстю й водоростями. За описами, з бороди Болотяника завжди стікало багно, на волохатому тілі висіли заплутані мушлі, а довгі руки скидалися на жаб'ячі лапи. Стрінеш такого — тут тобі й край. Інша річ — його донька Болотяниця. Хитра, лиха істота, та не настільки могутня, як її названий батько, бо колись була людиною. Бабуся часто розповідала про цю болотяну принцесу. Казала, що вона дивовижної вроди, схожа на порцелянову ляльку. Що волосся її чорне, як вороняче крило, а очі зелені, мов справжні смарагди. Проте за гарним фасадом, як мовила бабуся, ховалася підступна сутність. Та, що бажає затягнути на дно всякого, кого зустрине.

«Уникай латаття, бо саме там живе Болотяниця», — Орися згадувала попередження, яке чула мало не щодня.

Латаття в деяких місцях боліт було аж забагато, та скільки б не вдивлялася в нього Орися, ніколи не бачила там дівчини. Лише жаб і

подеколи ящірок. Проте бабуся рік у рік нагадувала про небезпеки, що ховалися в лісах і болотах Темних Вод. А надто... про Болотяницю.

Інколи Орісі навіть здавалося, що бабуся справді вірить у те, про що розповідає. З неабияким страхом старенька ставилася до боліт. Обов'язково перевіряла, чи носить онука залізний хрестик на шиї та постійно повторювала, що як Оріся йтиме зі школи, то мусить швидко-швидко минати дерев'яні містки, що їх збудували на болотах замість стежок. А як побачить когось чи щось дивне, то має молитися. І бажано вголос.

Ще донедавна Оріся слухалася й вірила бабусиним словам, та зараз їй уже було геть не до дивних легенд.

Місяць тому з-за кордону повернулася її мама.

І тижня не минуло з дня її приїзду, як життя Орісі кардинально змінилося. Бо мати, окрім зароблених грошей, привезла ще й надопіку. Неначе хотіла надолужити всі ті роки, коли вони з донькою були не разом. Мама почала за руку водити Орісю до школи, розпитувати про особисте, дізнаватися в учителів про доньчині успіхи. І все б нічого, та одного разу вона таки перетнула межу: звернулася до однокласників і попросила їх подружитися з її донькою. І тепер Оріся, яка й без того не мала друзів, остаточно стала посміховиськом. Учителі носилися з нею, мов з писаною торбою, чомусь бажаючи догодити її мамі, а однокласники й однокласниці тицяли пальцями й перешіптувалися за спиною. Усе Орісине життя пішло псові під хвіст.

— Краще б ти не поверталася! — огризнулася вона, вислуховуючи мамині нарікання на шкільну програму й недосвідченість учителів. — Тоді б усе було, як раніше.

— Ти не розумієш, що кажеш, — захитала головою мама.

Вона хотіла торкнутися доньки, обійняти її, та Оріся швидко вивернулася й вискочила надвір. Тільки й почула наостанок, як мати жаліється бабусі:

— Я для неї стільки роблю, а вона геть не вдячна. Хіба я багато вимагаю? Вона хоч раз питала про мене за моєї відсутності?

— Ти ж знаєш, вона не надто балакуча, але я певна, що Оріся сумувала. Просто це для неї стрес.

— Саме тому я...

Далі Оріся не слухала. Побігла до саду. До свого дерева, що мало розлогі гілки, на які можна було з легкістю вилізти, всістися під гіллям і

сховатися від усього світу. Дівчинка завжди приходила сюди, коли муляло на душі. Одна з яблунь була їй замість подруги. Оріся могла розповісти дереву всі таємниці, переповісти нові легенди, що почула їх від бабусі, чи просто помовчати. Коли здіймався вітер, яблуня приємно шурхотіла листям, а головне, ніколи не засуджувала, бо не могла ані говорити, ані дивитися на дівчинку.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

РОЗДІЛ 15

Орися

Орися прокинулася на містку геть мокра й змерзла. Обмацала себе й зрозуміла, що знову стала людиною. Собою. Очі наповнилися сльозами, руки затремтіли, а кутики губ потягнулися вгору. Дівчинка підстрибнула на місці від щастя, однак наступної миті збагнула: поруч не було Болотяниці. Та наче випарувалася. Щезла.

— Болотянице! — погукала Орися. — Ліліє! Ти тут?

Ніхто не відповів.

Орися кликала Болотяницю знову й знову, та болотяна принцеса безслідно зникла. Ані в лісі, ані у водоймі не було жодного поруху. Наче все, що відбувалося останніми днями, Орисі просто наснилося. Або ж Болотяниці... не стало.

— Ні, ні, ні, — прошепотіла Орися.

Туга охопила її серце й стиснула його, мов лещатами. Хай як погано вчинила жителька болота, вона не заслуговувала на такий кінець. Орися покликала знову. І знову. І знову. Підбігла до очерету, де виднілося безкрає болото, ще раз гукнула Болотяницю. Вдивилася у воду. Проте, як би дівчинка не старалася, відповіді не почула.

Уже над деревами з-за хмар почало визирати помаранчеве сонце. Світало. І лише коли промені впали на болото, Орися збагнула, що Болотяниця таки зникла. Відчуття провини залило їй ноги чавуном, однак думка про маму й бабусю змусила залишити це місце.

Щойно Орися вийшла з лісу, сонячні промені зігріли їй шкіру й подарували приємне тепло. Вона скучила за цими відчуттями, та смуток не давав насолодитися сповна. Орися вдихнула повітря на повні груди й побігла додому. Туди, де хатинки, здавалося, стояли на самому обрії. Перш ніж зникнути, Болотяниця сказала, що бабуся здогадалася

про те, хто перед нею, тож тепер Орісі кортіло все-все їй розповісти. А ще більше хотілося обійняти рідних.

Не в змозі терпіти, дівчинка зірвалася на біг. Обважнілі ноги не слухалися, а в очах бриніли сльози від різних емоцій, що сперечалися між собою. Оріся не знала, радіти їй чи сумувати. Тому відчувала водночас і радість, і смуток.

Коли ноги дівчинки ступили на ганок рідної хати, її серце мало не вирвалося з грудей. Вона постукала у двері, затамувавши дихання. Зсередини почулися бабусині кроки. Вона завжди шаркала капцями. Оріся всміхнулася крізь сльози, і щойно двері відчинилися, кинулася в обійми старенької.

— Ти вдома, маленька, — тільки й мовила бабуся, поцілувавши Орісю в маківку.

— Так, бабуню. Я вдома.

Так і стояли вони обійнявшись, поки ззаду хтось не підійшов. Цей хтось відчинив хвіртку, що постійно рипіла, й пройшов на подвір'я. Оріся припинила дихати, очікуючи побачити Лілію живою та здоровою, але наступної митті з-за рогу вийшла зовсім не вона. То був Дарій. Хлопчик, захекавшись, зупинився й витріщився на Орісю та бабусю.

— Це... це ж ти? — спитав він.

Оріся знизала плечима й придивилася до друга.

— Як ти дізнався?

— Голубка. Вона прилетіла до мене й не дала спокій, аж поки я не встав з ліжка й не побіг за нею.

Орися закліпала, мало не розплакавшись знову. Якщо до Дарія прилетіла голубка, то це означає...

— Вона жива, — вимовила дівчинка, усміхаючись крізь сльози. — Болотяниця не загинула.

— Я ж казав, що вона не така вже й лиха, — підморгнув Дарій.

Раптом Орися почула, як у саду затріпотіли крила — то голубка сіла на гілку її улюбленої яблуні.

— Лілія, — прошепотіла Орися.

Бабуся полегшено зітхнула, а тоді тихенько мовила:

— Ось тепер уроки пройдено.

Голубка курликнула, злетіла з гілки, описала коло над хатою, а потім... зникла десь у небокраї.

* * *

Минуло декілька тижнів відтоді, як Орися повернулася до свого життя. Вона виправила оцінки й більше не намагалася вдавати ту, ким насправді не була. Та й на однокласників уже не звертала уваги. Лише помітила, що Тихон тепер боявся боліт, і тому його в школу й зі школи теж стала водити мама. Колишні друзі, які завжди бігали за ним, тихцем підсміювалися. А Орисі вперше стало шкода однокласника. Вона збагнула, що Тихон, як і решта, просто діти, які теж шукають свій шлях. Інколи припускаються помилок. Інколи вдають із себе того, ким не є. Та все ж... шукають. І, можливо, колись їм пощастить побачити себе збоку. Як їй з боліт.

Про болота й далі ширилися легенди, та Орися знала, що деякі з них зовсім не вигадки. Подійкували, що Болотяниця зникла, та через деякий час односельчани почали казати, що вона повернулася. І стала ще лихішою й підступнішою, ніж була. Орися не сумнівалася, що в болоті вже жила не Лілія, її прабабуся, а хтось інший. Той, хто теж відцурався від власного життя. Той, хто теж мав засвоїти цінний урок.

Зібравши зошити в ранець і здавши книжки, Орися востаннє оглянула школу, у якій провела п'ять років. Наступної осені вона вчитиметься в іншій. У тій, де її новий друг Дарій. Після тієї пригоди вони часто зустрічалися, плавали човном, гуляли, лазили по деревах і... малювали. Орисі не дуже вдавалося, та вона тепер понад усе на світі хотіла навчитися. Почала з дерев, що ними захоплювалася. Спершу зобразила свою улюблену яблуню, а потім і ліс, що оточував болота.

Орися помітила, що лінії Лілії були плавними, тому й сама намагалася не надто тиснути на олівці. Щось згодом почало вдаватися. Щось і далі мало кострубатий вигляд. Та Орися не припиняла спроб, адже загорілася новою мрією: відкрити виставку, присвячену матінці-природі. Головними картинами, звісно, там були б роботи її прабабусі та Дарія, але свій внесок вона також хотіла зробити. Саме тому сьогодні Орися планувала намалювати тополі, що височіли над її вже колишньою школою.

Дівчинка вибігла з дверей і побачила маму. Та чекала на неї біля паркана. Орися підійшла, обійняла її й заглянула в очі.

— Додому?

— Так. Додому.

Обернувшись, Орися всміхнулася й побачила на тополі голубку. Пташка спокійно сиділа на гілці й спостерігала за школою. Можливо, то була зовсім інша голубка, та Орися однаково ледь чутно прошепотіла до неї:

— Дякую.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ